

действителностъ, той е нещастенъ. Когато се стреми къмъ нѣщо и не може да го постигне, човѣкъ се чувствува нещастенъ. Постигне ли го, той е щастливъ. Въ този смисълъ, щастието и нещатието сж вътрешни състояния въ човѣка. Човѣкъ се стреми къмъ нѣщо, но къмъ какво, и той не знае. Значи, и стремежътъ на човѣка представя нѣщо неизвестно.

Какво представя стремежътъ, и защо човѣкъ се стреми? Стремежътъ не е нищо друго, освенъ слизание и качване на човѣка по наклонъ. Когато пуснете нѣкое тѣло въ пространството, то пада на земята подъ влияние на земното притегляне. Такава сила представя стремежа на човѣка. Подъ влиянието на своя потикъ къмъ нѣщо, човѣкъ върви стремително въ дадена посока. — Докога ще се движи въ тази посока? — Докато стигне предмета, къмъ който се стреми. Щомъ стигне този предметъ, т. е. своя идеалъ, той спира. Значи, предметътъ, къмъ който човѣкъ се стреми, спира неговото движение. По-далечъ отъ този предметъ той не може да отиде. Следователно, всѣки предметъ, къмъ който се стремимъ, е въ състояние или да ни отклони отъ пѣтя, или да спре нашето движение. Ако нѣкой човѣкъ се стреми да отиде далечъ нѣкъде, т. е. въ идеалния животъ, но постави на пѣтя си нѣкакъвъ предметъ, самъ ще прегради пѣтя си, самъ ще спре движението си. Вървете въ